

Als zij stil stonden lieten ze hun vleugels hangen

“Ik zag in dit visioen een zware storm uit het noorden op mij afkomen en die storm dreef een enorme wolk voor zich uit. Rond deze wolk schitterde een helle lichtglans, een vlamvend vuur en daar middenin was iets dat blonk als goud.” (Ezechiël 1)

Een storm? Nog meer problemen? Alsjeblieft niet.

Maar wat is dat daar in het midden van het duister? Daar blonk iets als goud! Het is de aanwezigheid en de macht van God die voor ons vaak een realiteit wordt middenin de storm. Deze passage staat beschreven in het boek Ezechiël en toont ons vier prachtige, indrukwekkende wezens voor de troon van God. Wat precies de taak van deze wezens is zal ons pas duidelijk worden in de hemel, maar de beschrijving dat ze op zeker moment stil stonden en daarbij hun vleugels lieten hangen is vol betekenis. Hoe vaak vragen we ons niet af hoe we de stem van God kunnen horen? Deze passage geeft ons een antwoord. “Sta stil en laat je vleugels hangen.”

Soms zie je vogels in de lucht en lijkt het haast alsof ze stil staan. Ze loeren geconcentreerd op een prooi ergens ver beneden op het veld, maar echt stil staan ze niet. Ze fladderen razend snel met hun vleugels en blijven zodoende op dezelfde plaats hangen. Voor die vogel is dat van levensbelang, maar gebed moet op een andere manier beleefd worden. Ezechiël laat ons zien dat wij niet alleen moeten stoppen en stilstaan, maar ook de vleugels moeten laten hangen. Hoe vaak besluiten we niet om te gaan bidden omdat de lasten ons te zwaar worden. Vertwijfeld door angst en twijfel proberen we Gods aangezicht te zoeken en roepen we naar Hem uit. Maar de vleugels van onze geest blijven opgewonden fladderen. Echte overgave aan de stilte van God is er niet. We durven onze problemen niet echt los te laten, net zoals de jachtvogel zijn ogen niet van zijn prooi durft af te halen. Wij blijven ons zelfs tijdens het gebed hardnekkig vasthouden aan wat ons dwars zit en er is van echte stilte geen sprake. We durven onze vleugels niet te laten hangen. Zou God het niet zonder onze hulp kunnen oplossen? Heeft God het echt nodig dat wij ons zelfs in Zijn aanwezigheid hardnekkig blijven vastklampen aan onze problemen?

Is dat wat de Bijbel bedoelt als er staat geschreven “Werpt al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor U?”

Niets menselijks is ons vreemd. Het overkomt ons allemaal. We rennen naar God en schreeuwen om hulp, maar nog voordat we goed en wel tot rust zijn gekomen en God de kans hebben gegeven om iets te zeggen, pakken we ons hele boeltje weer op en stormen we weer naar buiten met onze lasten nog steeds op onze vermoeide schouders gebonden. Dan heffen we vertwijfeld onze ogen ten hemel en zeggen we in ons hart “Gebed helpt niet. God heeft niets gedaan.” Maar dat is een verkeerde conclusie. We hebben gewoon de tijd niet genomen om stil naar God te luisteren. Wij hebben onze vleugels niet laten hangen en in plaats van rust en vrede zijn we mogelijk nog meer gespannen dan voor het gebed. Gebed helpt wel, maar we moeten de tijd nemen om tot rust te komen en onze vleugels te laten hangen.

